

בעזרת השם יתברך

מאמרי

ספירת העומר

ובו ליקוט בעניני
ימי העומר הקדושים
ועניני ספירת העומר

מלוקטים מספר

הזהר הקדוש

עם ביאור הנפלא

מתוק מדבש

המפרש כל מלה ומלה בדרך קל וקצר

מאת הגאון הקדוש המקובל
רבי דניאל פריש זצוקללה"ה

והוספנו בו מאמר בענין
מזמור למנצח, אנא בכה
ושירים ל"ג בעומר

לזכר עולם יהיה צדיק

בחרדת קודש נעלה בזה לזכרון עולמים את נשמתו הטהורה של
אבינו עמרת ראשנו ונזר תפארתנו, עובד ה' מנעוריו, אשר יגע
בתורה לילות כימים, בהתמדה גדולה ובמסירות נפש וענוה,

אשר האיר עיני העולם בתורת הנסתר

הגאון הצדיק המקובל

רבי **דניאל** בן הרה"ח ר' **נפתלי הירצקא** ז"ל

זצוקללה"ה וזיעוכי"א

בעל "**מתוק מדבש**" וש"א"ם

אשר אמרנו בצילו נחיה ומלך ביפיו תחזינה עינינו מישרים,
אבל אהא, איננו, כי בעוה"ר לקח אותו האלקים, הוא

הלך למנוחות ואותנו עזב לאנחות

נלב"ע י"ד שבט תשס"ה לפ"ק

זכות תורתו עבודתו וקדושתו — במחשבה, דיבור,
ומעשה לש"ש יעמוד לנו שנוכה לילך בדרכיו הקדושים

עדי נזכה לחזות בהתגלות כבוד שמים בב"א

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

מפרסמים עושה מצוה

שלוחה ברכה מעומקא דלבא,

אל ידידי ומשתתפי ומקימי אירגון שיעורים
בזוהר הקדוש ע"פ מתוק מדבש, והרפסת

ובהפצת קונטרסים לזכוי הרבים ה"ה

ר' הערשל זועבער הי"ו

ר' טוביה ראובן שראן הי"ו

ר' שמואל יוסף ריעדער הי"ו

ר' זאב פינחס נוסענצווייג הי"ו

ר' אליהו כהן הי"ו

ר' אליעזר ריעדער הי"ו

ר' אליעזר פרוכטר הי"ו

ר' ישי שלמה בן אסתר חסיה הי"ו

בעילום שם - קנדה

זכותו של רשב"י הקדוש יגן בעדם ובעד משפחתם,

להתברך בברכת בני חיי ומזוני רויחי, פרנסה

בשפע, בריאות גופא, ואורך ימים שנים טובים.

ויזכו להכתב ולהחתם בספרן של צדיקים

לשנה טובה ומבורכת.

בברכת הכבוד

ארגון שיעורים בזוהר ע"פ מתוק מדבש

הודעה חשובה

בחסדי השי"ת עלה בידינו לארגן ולייסד שיעורים רבים בארץ ישראל וגם ברחבי העולם כולו, בהם משתתפים תלמידי חכמים מופלגים לצד בעלי בתים יהודים יקרים, השיעורים נמסרים על ידי מגידי שיעורים שחלקם עברו הכשרה מיוחדת על ידינו לשם כך.

השיעורים מותאמים לרמת המשתתפים, אברכים עוסקים בנסתרות הזהר, ובעלי בתים בנגלות הזהר הקדוש, כאשר כולם מודים ומהללים בברכת אשרי העם שככה לו, ואשרי דורינו שזכה לכך.

ואכן כך הוא, כי השיעורים בביאור "מתוק מדבש" על כל הזהר כולו, הינם ערכה וסגולה נפלאה המשלבת לצד הביאור גם דרך מוסר וחכמה, המביאה להתפעלות וחיות בעבודת השם, והיא הינה כמים קרים על נפש עיפה.

זה הוא חזונו של רשב"י המתקיים ממש בדורנו, שאמר כי בסמוך לביאת המשיח רבים יעסקו בחיבור הזהר ואפילו נערים, והיינו דוקא בדרך הנ"ל שהיא דרך חיות ועבודה, והיא היא השווה כיום לכל נפש.

ובכן יהודי יקר, גם אתה יכול, כי הזהר הקדוש שייך גם לך, טעם וראה מיינה של תורה ותרווה את נפשך, שאל את חברך המשתתפים בשיעורים הרבים ועמוד על זכייתם, ומכאן עיין ברשימת השיעורים לדוגמא המצורפת כאן ומצא את השיעור

הקרוב אליך, ואם אינו מתקיים עדיין באזורך פנה אלינו ונייסד שיעור גם במקומך שלך, ותזכה להיות ממזכה הרבים, ובזה תשיג הארה וחיות לנפשך וגם ברכת הגשם תשרה בכל מעשה ידיך. ומה גם שתזכה להחיש את גאולת הכלל בלימודך, שכן הובטחנו על ידי משה רעיא מהימנא כי בזכות הלימוד בספר הזהר הקדוש נזכה לצאת חיש קל מהרה מן הגלות וברחמים, אמן.

ומכאן אנו פונים בבקשה, לכל מי שיכול לעזור ולסייע לנו ביסוד שיעורים חשובים אלו, שכפי הידוע ההוצאות בהחזקתם הם רבות: החזקת מגידי שיעורים, הסעת מגידי שיעורים, עריכת הקונטרסים הרבים, הדפסתם וחלוקתם חינם, ועוד ועוד, שיפנה לטל המפורסם כאן למטה, הנה לזכות רבה תחשב לו, והוא בכלל ברוך אשר יקים את התורה הזאת, וזכות רשב"י תעמוד לו להתברך בבני חיי ומזוני רויחי וכל טוב, אמן.

טל לפרטים 02-532-7853

רשימת הערים בהם מתקיימים שיעורים

בזהר הקדוש ע"פ מתוק מדבש

חיפה

חיפה - נוה שאנן

חיפה נשר - בין דור

טבריה

ירושלים

ירושלים - הר חומר

ירושלים - גאולה/מאה שערים

ירושלים - קטמון

ירושלים - בקעה

ירושלים - נחלאות

ירושלים - עטרת המזרח

ירושלים - גילה

ירושלים - גבעת מרדכי

ירושלים - גבעת שאול

ירושלים - רמות

ירושלים - רמת אשכול

ירושלים - פסגת זאב

ירושלים - הר נוף

אור יהודה

אלון שבות

אלעד

אשדוד

אשקלון

באר יעקב

בית שאן

בית שמש

ביתר עלית

בני ברק

בני ברק - קרית הרצוג

בני ברק - רמת אלחנן

בת חפר

בת ים

גבעת שמואל

הרצליה

חדרה

חולון

נשר

נתניה

עמנואל

פסגות

פרדס חנה

פתח תקוה

צפת

שכונת רמת רזים צפת

קרית אתא

קרית מלאכי

ראשון לציון

רכסים

רכסים - לב אליהו

רמת גן

רמת השרון

תל אביב - קרית שלום

תל אביב - יד אליהו

תל אביב - תל כביר

ירושלים - גילה

ירושלים - שערי חסד

ירושלים - תל ציון

ירושלים - רמות ד'

ישוב איתמר - ליד שכם

ישוב יצהר

כפר סבא

מגדל העמק

מושב בית אלעזרי

מושב בית גמליאל

מושב ביתן אהרן

מושב ברכיה - ליד אשקלון

מושב חמד

מושב פורת - ליד תל מונד

מושב פקיעין

נהריה

נוף איילון

ניצן

הקדמה

בקונטרס זה ליקטנו מאמרים נכבדים מן הזהר הקדוש עם ביאור "מתוק מדבש" הסובבים על עניני ספירת העומר וקדושתם, והחשיבות הגדולה שיש בעצם הספירה וכונתה. הנה על עניני ספירת העומר ודרך העבודה בימים נכבדים אלו, כבר הוצאנו לאור ספר מיוחד בשם "וספרתם לכם" שעלה על שולחן מלכים וקילסוהו.

אכן בקונטרס זה ליקטנו מן הזהר הקדוש ארבעה מאמרים נכבדים, שהם שורש לספרנו הנזכר, ונלקטו בשלימותם כאן לראשונה בסדר נאה, למען ירוץ בו המעיין במישרים. וכבר נודע דברי הרמב"ן כי כל ימי העומר קדושתם כימי חול המועד. ורבינו הרש"ש הוסיף כי ימי העומר הם שורש לכל ימות השנה, ובדרך שאדם הולך בהם, כן מוליכים אותו כל ימות השנה.

הנה קונטרס זה נערך מתוך ביאור הענק לזהר "מתוק מדבש" הנדפס בכ"ב כרכים מהודרים ומפוארים ומנוקדים, וזכה דורינו האחרון למתנת שמים בחיבור זה, שהוגים בו רבים בכל רחבי תבל יומם וליל, וערבים ונעימים עליהם הביאורים למכביר, וכבר מתקיימים בס"ד שיעורים רבים שהוגים בו בקביעות, ואכן זו היא בשורה טובה לקראת יום הגאולה הקרוב וכפי שאמר רשב"י הקדוש כי בדור האחרון רבים יעסקו בספר הזהר דנן.

ויהי רצון שנזכה להרבות קדושה וטהרה בישראל, ויתקדש שם שמים על ידינו בכל מקום, ונזכה לזכות את הרבים בקביעות, בלימוד ספר הזהר הקדוש בהבנה, שעל ידו אפשר להשיג קדושה וטהרה רבה, ועצם והתר לימודו הוא בתנאי בקשת הקדושה והטהרה. ורשב"י הקדוש יהא למליץ יושר להחיש את גאולתינו, וכפי שאמר בפנים ספר הזהר שבזכות הלימוד בספר הזהר הקדוש נזכה לצאת מן הגלות במהרה וברחמים, אמן.

מפתח הענינים

א. "מאמר קדושת ימי העומר" ומבואר בו כי בתורה נזכר שבח יציאת מצרים חמישים פעמים, להורות שהקב"ה הוציא את ישראל ממצרים משעבוד מ"ט שערי טומאה, ועוד שהכניסם במ"ט שערי קדושה. ומסיק שזה הוא ענין ספירת מ"ט ימי העומר.

ב. "מאמר סוד חמישים שערי בינה" ומבואר בו כי מיום יציאת מצרים עד יום קבלת התורה הם חמישים ימים, וכנגדם נזכר שבח יציאת מצרים בתורה חמישים פעמים, להורות על הארת חמישים שערים שבמדת הבינה שבכחם יצאו ישראל ממצרים.

ג. "מאמר ענין ספירת העומר" ומבואר בו כי כשהיו ישראל במצרים היו אחוזים בטומאה, וכשיצאו ספרו ספירת העומר שהם ספירת ימי טהרה, ועל ידי זה זכו לקבל את התורה בשבועות בטהרה. ומבאר כי צריך להזהר שלא לאבד אפילו יום אחד מהספירה, ואז ישיג שלימות טהרה בליל החמישים.

ד. "מאמר סוד ספירת העומר" ומבואר בו כי ישראל יצאו ממצרים בחסדי ה' ולא בזכות עצמם, ועל ידי הספירה זוכים להשתלם בטהרה, ולהשלים את היחוד הנעשה ביום מתן מתן תורה, ומוסיף ומבאר כי סוד ענין הספירה מורה שקיום המצוה הוא לזכרים בלבד, ובעמידה.

קדושת ימי העומר

(א) אָנְכִי יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ (שמות כ ב), בְּהַאי פְּסוּקָא שָׁאַל רַבִּי יִיסָא זְעִירָא דְמִן חֲבֵרֵיָא מְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאָמַר לֵיהּ, אֵית לִי לְמִשְׁאַל שְׁאִילְתָּא חֲדָא מִינְךָ, וּמִשְׁבָּשָׂא לִי בְּלִפְאֵי, וְאָנָּא דְחִיל מְלִמְשָׂא לְמִינְךָ, וְאָמִינָא אִי נִשְׁאַל דְחִילְנָא דִילְמָא אִיתְעַנְשׁ, אִי לֹא נִשְׁאַל, מִשְׁבָּשָׂא לִי בְּלִפְאֵי.

אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵימָא, אָמַר לֵיהּ הָאִי דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְדַפְרֵהוּן לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל אֶתְר וְאֶתְר, אָנְכִי יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, (ויקרא יט לו) אָנִי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, מֵאִי רְבוּתָא אוֹלִיף הָכָא, תְּנַאָּה שְׁלִים הוּא, כְּמָה דְאָמַר לְאַבְרָהָם (בראשית טו יג) פִּי גַר יִהְיֶה זֶרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְגוֹמַר

מתוק מדבש

"מאמר קדושת ימי העומר" ומבואר בו כי בתורה נזכר שבח יציאת מצרים חמישים פעמים, להורות שהקב"ה הוציא את ישראל ממצרים משעבוד מ"ט שערי טומאה, ועוד שהכניסם במ"ט שערי קדושה. ומסיק שזה הוא ענין ספירת מ"ט ימי העומר.

(מקור המאמר נזכר מדש פרשת יתרו דף לח ע"ג - לט ע"א, וצנז'אור ממקו מדנש כרך ג עמ' כו-כח)

אָנְכִי יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים, בְּהַאי פְּסוּקָא בְּפִסְקוּק זֶה שָׁאַל רַבִּי יִיסָא זְעִירָא דְמִן חֲבֵרֵיָא שֶׁהוּא הִיָּה הַקְטָן בֵּין הַחֲבֵרִים, מְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאָמַר לֵיהּ וְאָמַר לוֹ, אֵית לִי לְמִשְׁאַל שְׁאִילְתָּא חֲדָא מִינְךָ יֵשׁ לִי לְשֹׁאֵל שְׂאֵלָה אַחַת מִמֶּךָ, וּמִשְׁבָּשָׂא לִי בְּלִפְאֵי וְהַקוּשִׁיא מְטַרִידָה וּמְבַלְבַלַת אוֹתִי בְּלִבִּי, וְאָנָּא דְחִיל מְלִמְשָׂא לְמִינְךָ וְאִנִּי מְתִירָא מְלִשְׂאוֹל מִמֶּךָ, וְאָמִינָא אִי נִשְׁאַל דְחִילְנָא דִילְמָא אִיתְעַנְשׁ וְאִמְרַתִּי אִם אֲשֹׁאֵל אוֹלִי אֵהִיָּה נַעֲנֵשׁ, אִי לֹא נִשְׁאַל מִשְׁבָּשָׂא לִי בְּלִפְאֵי וְאִם לֹא אֲשֹׁאֵל אוֹי הַקוּשִׁיא תֵּהֵא מְשַׁבֶּשֶׁת וּמְבַלְבַלַת אֶת לְבַבִּי.

אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵימָא אִמּוֹר הַקוּשִׁיא שִׁישׁ לָךְ, אָמַר לֵיהּ רַבִּי יִיסָא, הָאִי דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְדַפְרֵהוּן לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל אֶתְר וְאֶתְר זֶה שֶׁהַקְב"ה מְזַכֵּיר לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם אָנְכִי יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְעוֹד כְּתוּב אָנִי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, מֵאִי רְבוּתָא אוֹלִיף הָכָא אִיזֵה חִידוּשׁ לְמַד כֵּאֵן, הֲלֹא תְּנַאָּה שְׁלִים הוּא תְּנַאי שְׁלֵם הוּא לְהַקְב"ה שְׂוִיצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, כְּמָה דְאָמַר לְאַבְרָהָם כְּמוֹ שֶׁאִמַר הַקְב"ה לְאַבְרָהָם פִּי גַר יִהְיֶה זֶרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם

וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, אִם כֵּן לָמָּה לְאַדְפְּרָא לְהוֹן מִיִּלְתָּא דָּא
בְּכָל אֲתֵר וְאַתֵּר.

אָמַר לִיה, תָּא חֲזִי בְּרִי, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לָא אֲתָנִי עִם אַבְרָהָם, אֱלָא
דִּיפִיק יְת יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא דְּמִצְרַיִם, וְלֹא מִתְּחֹת שְׁעִבּוּדָא
דְּדַחְלָא אַחֲרָא, דְּוִדָּאי יִשְׂרָאֵל כִּד הוּוּ בְּמִצְרַיִם, אִסְתָּאבוּ וְאַתְּטַנְפוּ
גְּרַמְיָהוֹן בְּכָל זִינֵי מִסְאָבוּ, עַד דְּהוּוּ שְׂרָאן תְּחֹת אַרְבְּעִין וְתִשְׁעֵי חִילֵי
דְּמִסְאָבוּתָא, וְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא אִפִּיק יְתֵהוֹן מִתְּחֹת פּוֹלְחָן כָּל שְׂאָר
חִילִין, וְעוֹד דְּאֵעִיל יְתֵהוֹן בְּאַרְבְּעִין וְתִשְׁעֵי תִרְעֵי דְּסוּכְלָתְנוּתָא לְקַבְּלֵיהוֹן,
מָה דְּלֹא אֲתָנִי עִם אַבְרָהָם, אֱלָא לְאַפְקוּתְהוֹן מִמִּצְרַיִם, וְהוּא עֲבַד
טִיבוּתִיָּה וְחִסְדִּיָּה עִמָּהוֹן.

וּבְגִין כֵּן תִּשְׁפַח בְּאוּרֵיתָא, חֲמִשִּׁין זְמַנִּין יֵצִיאַת מִצְרַיִם, לְאַחֲזָאָה לְכָל

מתוק מדבש

וּגּוֹמַר, וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, אִם כֵּן, לָמָּה לְאַדְפְּרָא לְהוֹן מִיִּלְתָּא דָּא בְּכָל
אֲתֵר וְאַתֵּר לָמָּה לוֹ הַקְּבִ"ה לְהַזְכִּיר לְיִשְׂרָאֵל דְּבַר זֶה בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּצִיא אוֹתָם מִמִּצְרַיִם,
הֲלֹא הִיא צְרִיךְ לְהוּצִיאָם מִחַמַּת שֶׁהִבְטִיחַ כֵּן לְאַבְרָהָם.

אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִיסָא, תָּא חֲזִי בְּרִי בֵּא וּרְאָה בְּנִי, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לָא
אֲתָנִי עִם אַבְרָהָם, אֱלָא דִּיפִיק יְת יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא דְּמִצְרַיִם הַקְּבִ"ה לָא
הִתְנָה עִם אַבְרָהָם אֲלֵא שִׁיּוּצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּת הַגִּשְׁמִי שֶׁל מִצְרַיִם, וְלֹא מִתְּחֹת שְׁעִבּוּדָא
דְּדַחְלָא אַחֲרָא וְלֹא שִׁיּוּצִיאָם מִתְּחַת שְׁעִבּוּד הַרוּחָנִי שֶׁל אֱלֹהִים אַחֲרֵים, דְּוִדָּאי יִשְׂרָאֵל
כִּד הוּוּ בְּמִצְרַיִם אִסְתָּאבוּ וְאַתְּטַנְפוּ גְּרַמְיָהוֹן בְּכָל זִינֵי מִסְאָבוּ כִּי וּדָאי כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל
הָיוּ בְּמִצְרַיִם נִטְמָאוּ וְטַנְפוּ עִצְמָם בְּכָל מִינֵי טוּמְאוֹת, עַד דְּהוּוּ שְׂרָאן תְּחֹת אַרְבְּעִין
וְתִשְׁעֵי חִילֵי דְּמִסְאָבוּתָא עַד שֶׁהָיוּ שׁוֹרִים וְשׁוֹכְנִים תְּחַת מ"ט כַּחוֹת הַטּוּמְאָה, וְקְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא אִפִּיק יְתֵהוֹן מִתְּחֹת פּוֹלְחָן כָּל שְׂאָר חִילִין וְהַקְּבִ"ה הוּצִיא אוֹתָם מִתְּחַת
הַשְּׁעִבּוּד שֶׁל כָּל אֵלוֹ הַכַּחוֹת, וְעוֹד, דְּאֵעִיל יְתֵהוֹן בְּאַרְבְּעִין וְתִשְׁעֵי תִרְעֵי דְּסוּכְלָתְנוּתָא
לְקַבְּלֵיהוֹן וְעוֹד שֶׁהִבִּיא אוֹתָם בְּמ"ט שְׁעֵרֵי בֵּינָה שְׁכַנְגָּם, מָה דְּלֹא אֲתָנִי עִם אַבְרָהָם
אֱלָא לְאַפְקוּתְהוֹן מִמִּצְרַיִם מָה שֶׁלֹּא הִתְנָה עִם אַבְרָהָם אֲלֵא לְהוּצִיאָם מִמִּצְרַיִם, וְהוּא
עֲבַד טִיבוּתִיָּה וְחִסְדִּיָּה עִמָּהוֹן וְהוּא עִשָּׂה טוֹבוּ וְחִסְדּוֹ עִמָּהֶם לְהוּצִיאָם מִמִּצְרַיִם שְׁעֵרֵי
טוּמְאָה, וְלִהְכִנִּיסֵם בְּמ"ט שְׁעֵרֵי קְדוּשָׁה.

וּבְגִין כֵּן תִּשְׁפַח בְּאוּרֵיתָא חֲמִשִּׁין זְמַנִּין יֵצִיאַת מִצְרַיִם וְלִכְךָ תִּמְצָא שְׁנוֹזֵר בְּתוֹרָה
חֲמִשִּׁים פְּעָמִים עֵינֵן שְׁבָחִים שֶׁל יֵצִיאַת מִצְרַיִם (כְּמִנְזָאֵר נְפִרְטוֹת נְסַפֵּר הַפְּרָס שְׁעַר

הַשְּׁעֵרִים, וּמִנְזָאֵר לִקְמֵן נִמְאֵמַר הַנֵּל), לְאַחֲזָאָה לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא חִסְדָּא דְּעֲבַד קְדָשָׁא בְּרִיף

בְּנֵי עֲלָמָא, חֲסֵדָא דְעֵבֵד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל, דְּאִפִּיק יְתְהוּן
מֵאֵינוֹן חֵילִין דְּמִסְאָבו, וְאָעִיל לֹון לְגוֹ חֵילִין דְּדַכְיוֹ, דְּהֵיִינוּ חֲמֻשִׁין
תְּרַעִין דְּסוּכְלָתְנוּ.

וְדָא אִיהוּ דְאָנן מְנָן לְהוּ מִיּוֹמָא טָבָא דְפִסְחָא, וְאָנן מְנָן יוֹמֵי וְשְׁבוּעֵי,
וְהָא אִיתְעָרוּ חֲבַרְיָא מְצוּהָ לְמִמְנֵי יוֹמֵי וּמְצוּהָ לְמִמְנֵי שְׁבוּעֵי,
פִּי בְּכָל יוֹמָא אִפִּיק לָן מִחֵילָא דְמִסְאָבו, וְאָעִיל לָן בְּחֵילָא דְדַכְיוֹ.

מתוק מדבש

הוּא עִם יִשְׂרָאֵל לְהִרְאוֹת לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם הַחֲסֵד הַחֲסֵד שְׁעֵשָׂה הַקַּב"ה עִם יִשְׂרָאֵל, דְּאִפִּיק
יְתְהוּן מֵאֵינוֹן חֵילִין דְּמִסְאָבו שְׁהוּצִיא אוֹתָם מֵאוֹתָם כַּחוֹת הַטּוֹמָא, וְאָעִיל לֹון לְגוֹ
חֵילִין דְּדַכְיוֹ וְהִבִּיא אוֹתָם לְתוֹךְ כַּחוֹת הַטְּהָרָה, דְּהֵיִינוּ חֲמֻשִׁין תְּרַעִין דְּסוּכְלָתְנוּ שְׁהֵם
חֲמֻשִׁים שְׁעָרֵי בֵּינָה.

וְדָא אִיהוּ דְאָנן מְנָן לְהוּ מִיּוֹמָא טָבָא דְפִסְחָא וְזֶה הוּא שְׁאֵנוּ סוֹפְרִים סְפִירָה מִיּוֹם
טוֹב שְׁנֵי שָׁל פִּסַּח, עַד יוֹם טוֹב שָׁל שְׁבוּעוֹת, וְאָנן מְנָן יוֹמֵי וְשְׁבוּעֵי וְאֵנוּ מוֹנִים
יָמִים וְשְׁבוּעוֹת, וְהָא אִיתְעָרוּ חֲבַרְיָא וְהָרִי כִבֵּר בִּיאָרוּ הַחֲבָרִים (צַמֵּס סְגִיגָה דִּף יוֹ ע"ג),
כִּי מְצוּהָ לְמִמְנֵי יוֹמֵי וּמְצוּהָ לְמִמְנֵי שְׁבוּעֵי שְׁמְצוּהָ לְמִנּוֹת הַיָּמִים וּמְצוּהָ לְמִנּוֹת
הַשְּׁבוּעוֹת, פִּי בְּכָל יוֹמָא אִפִּיק לָן מִחֵילָא דְמִסְאָבו כִּי בְּכָל יוֹם הוּצִיא אוֹתְנוּ מִכַּח
טוֹמָא אַחַת, וְאָעִיל לָן בְּחֵילָא דְדַכְיוֹ וּכְנַגְדוֹ הִבִּיא אוֹתְנוּ מִכַּח הַטְּהָרָה. (מִפְרָשִׁים)

כתב רבינו הרש"ש זצוק"ל בספר נהר שלום (דף לב ע"ג)
דפו"י): כי פסח וימים אלו ימי ספירת העומר, הם שורש
לכל ימות השנה, ובדרך שהולך בהם, בה מוליכים אותו
כל ימות השנה.

סוד חמישים שערי בינה

(ב) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִיּוֹמָא דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, עַד יוֹמָא דְאֵתְיָהִיבַת אוֹרְיֵיתָא, חֲמִשִּׁין יוֹמֵין הָווּ, מְאֵי טַעְמָא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְשׁוּם אֵינוּן שְׁנֵי דְיּוֹבְלָא, דְכֻתְיֵב (ויקרא כה י) וְקִדְשָׁתָם אֵת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה.

תָּאנָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֵהוּא יּוֹבְלָא אֲפִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם,

מתוק מדבש

"מאמר סוד חמישים שערי בינה" ומבואר בו כי מיום יציאת מצרים עד יום קבלת התורה הם חמישים ימים, וכנגדם נזכר שבח יציאת מצרים בתורה חמישים פעמים, להורות על הארת חמישים שערים שבמדת הבינה שבכחם יצאו ישראל ממצרים.

(מקור המאמר זוהר פרשת יתרו דף פג ע"ג - פד ע"ה, ונציאור מתוק מדבש כרך ו עמ' קלז-קלח)

להבין מאמר הבא נקדים מה שכתב הרמ"ק, כי הזינה נקראת יובל, וחמשים שנות היובל הם סוד חמשים שערים שנה, ושער החמשים הוא מתעלה על כל שאר מ"ט שערים כי הוא מתקדש מהחכמה והוא שער הכולל כל המ"ט שערים, ולכן שנת היובל כולל כל מ"ט שנות היובל, ונמצא שמיים זאת ישראל ממזכרים כל יום ויום היו מגלים שער אחד מהחמשים שערי צינה ושנה אחת מחמשים שנות היובל, ויום החמשים שהוא יום מתן תורה נתגלה שער החמשים שהוא נקשר עם החכמה שמשם יצאה התורה, נמצא שישראל צעודם במזכרים היו חוץ לחמשים כולם שהרי כשלאו התחילו למנות.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִיּוֹמָא דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד יוֹמָא דְאֵתְיָהִיבַת אוֹרְיֵיתָא חֲמִשִּׁין יוֹמֵין הָווּ מִיּוֹם שִׁיצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד הַיּוֹם שִׁנִּיתְנָה הַתּוֹרָה הִיוּ חֲמִשִּׁים יָמִים, מְאֵי טַעְמָא מַה הִטְעַם שֶׁל אֱלוֹ הַחֲמִשִּׁים יָמִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְשׁוּם אֵינוּן שְׁנֵי דְיּוֹבְלָא כִּנְגַד חֲמִשִּׁים שְׁנוֹת הַיּוֹבֵל כֹּל יוֹם כִּנְגַד שְׁנָה אַחַת, דְכֻתְיֵב וְקִדְשָׁתָם אֵת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה שֶׁהִיא שְׁנַת הַיּוֹבֵל שֶׁהִיא כִּנְגַד מֵדַת הַבִּינָה, וְכָתוּב אַחַר כֵּךְ וְקִרְאתֶם דְרוֹר בְּאַרְץ, כִּי מִשֶּׁם נִמְשַׁךְ הַחֲרוֹת וְהַטְהָרָה לְיִשְׂרָאֵל מִטּוֹמְאֵת עֲבוּדָה זָרָה שֶׁל מִצְרַיִם שֶׁהִיָּתָה בִּידֶם, וְהִיוּ צָרִיכִים לְמִנּוֹת שְׁבֻעָה שְׁבֻעוֹת כְּדֵי שֶׁכְּשִׁיבוּא יוֹם הַחֲמִשִּׁים שֶׁהוּא כִּנְגַד הַיּוֹבֵל, יִהְיוּ יִשְׂרָאֵל מְקוּדְשִׁים וּמוֹכְנִים לְקַבֵּל הַתּוֹרָה בְּטָהֳרָה.

תָּאנָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא נִתֵּן טַעַם שְׁנֵי עַל הַחֲמִשִּׁים יוֹם שֶׁשָּׁהוּ יִשְׂרָאֵל מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם עַד מֵתָן תּוֹרָה, וְאָמַר כִּי הֵהוּא יּוֹבְלָא אֲפִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם יּוֹבֵל הֵהוּא שֶׁהוּא מֵדַת הַבִּינָה הוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, לְפִי שֶׁבְּמִצְרַיִם כָּבַר נִכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טוֹמְאָה, לְכֵן הוֹצִיָּךְ הַקַּב"ה לְגַלוֹת מִ"ט שְׁעָרֵי בִינָה כִּנְגַד שֶׁלְּשׁוֹר אֶת כַּחַם, וְלִהְיוֹת שִׁיצְיַאתָם מִמִּצְרַיִם הִיָּתָה עַל יְדֵי הַחֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִינָה, לְהוֹרוֹת עַל זֶה נִצְטוּר יִשְׂרָאֵל

וְאִי תִימָא דְיִוְבָלָא מִמֶּשׁ, אֶלָּא מִסְטָרָא דְיִוְבָלָא הָוָה, וּמִסְטָרָא דְיִוְבָלָא
אֲתַעֲר דִּינָא עַל מְצָרָאֵי, וּבְגִינֵי כֶּף חֲמִשִּׁין יוֹמִין אֵלִין דְיִוְבָלָא הָוּ.

תָּאנָא לְקַבֵּל דָּא חֲמִשִּׁין זְמַנִּין אֲתַמַּר וְאֲדַפֵּר בְּאוֹרֵייתָא נְמוֹסִין דְּמְצָרִים,
וּשְׁבַחֵי אֵינוֹן פְּלָהוּ, (שמות כ ב) אֲשֶׁר הוֹצִיאֲתִיךָ, (דברים ה טו) וַיּוֹצִיאֲךָ,
(שמות יג ט) פִּי בְּיַד חֲזָקָה הוֹצִיאֲךָ, וְכִלְהוּ זְמַנֵּי חֲמִשִּׁין אֵינוֹן וְלֹא יִתִּיר,
מִשׁוּם דְּכֹלָא בְּיִוְבָלָא אֲתַעֲטֵר, וּמִסְטָרָא דְיִוְבָלָא אֲתָא פְּלָא.

מתוק מדבש

לספור חמשים יום כדי שיראו ישראל את החסד והרחמים שעשה עמהם הקב"ה, וְאִי
תִימָא דְיִוְבָלָא מִמֶּשׁ ואם תאמר שמדת הבינה בעצמה הוציאתם ממצרים, ואמר שאינו
כן אֶלָּא מִסְטָרָא דְיִוְבָלָא הָוָה אלא מצד מדת הבינה היתה היציאה דהיינו על ידי הארת
הבינה במלכות יצאו ישראל ממצרים, וּמִסְטָרָא דְיִוְבָלָא אֲתַעֲר דִּינָא עַל מְצָרָאֵי וכן
מצד מדת הבינה על ידי המלכות נתעוררו דינים על המצרים, וּבְגִינֵי כֶּף חֲמִשִּׁין יוֹמִין
אֵלִין דְיִוְבָלָא הָוּ ולפיכך אלו החמשים ימים שהיו מיציאת מצרים עד מתן תורה היו
כנגד חמשים שנות היובל שהם סוד חמשים שערי בינה.

תָּאנָא לְקַבֵּל דָּא חֲמִשִּׁין זְמַנִּין אֲתַמַּר וְאֲדַפֵּר בְּאוֹרֵייתָא נְמוֹסִין דְּמְצָרִים למדנו
שכנגד החמשים שערי בינה נאמר ונזכר בתורה חמשים פעמים ההנהגות שהתנהג
הקב"ה עם ישראל בצאתם ממצרים, וּשְׁבַחֵי אֵינוֹן פְּלָהוּ וכל החמשים פעמים הם שבחים
של הקב"ה כדי שנזכור את החסד הגדול שעשה עמנו שהוציאנו מחמשים שערי טומאה,
(הגם שנמצא בתורה עוד י"א פעמים ענין יציאת מצרים, אבל הם אינם שבחים אלא באו לייחס
ולהורות המאורע לאותו זמן, שביום פלוני ופלוני מיציאת מצרים היה אותו המאורע, כגון בחדש
השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים וכיוצא בזה, לכן הם אינם באים בחשבון, וזה שמבואר לקמן
בזהר וכלהו חמשין אינון ולא יתיר, כי היותר מחמשים אינם בכלל, כמבואר בפרדס בשער השערים
שער י"ג פ"ב), כמו שכתוב אֲשֶׁר הוֹצִיאֲתִיךָ, וכתוב וַיּוֹצִיאֲךָ, ועוד כתוב פִּי בְּיַד חֲזָקָה
הוֹצִיאֲךָ וכן כתוב שבחים כאלו חמשים פעמים, כי כל שבח מורה על שער אחד מחמשים
שערי הבינה, וְכִלְהוּ זְמַנֵּי חֲמִשִּׁין אֵינוֹן וְלֹא יִתִּיר וכולם הם חמשים פעמים ולא יותר.
מִשׁוּם דְּכֹלָא בְּיִוְבָלָא אֲתַעֲטֵר משום שכל מציאות הגאולה וכל פרטיה נתעטרה במדת
הבינה, לכן בכל איוה דרך שיזכור ענין יציאת מצרים יאמר אשר הוצאתיך ויוציאך וכיוצא,
ועם היות שלא נזכר שם אלא שער אחד, הרי אותו שער הפרטי נתעטר בכל היובל יחד,
ומסיק ואמר וּמִסְטָרָא דְיִוְבָלָא אֲתָא פְּלָא מצד מדת הבינה שהשפיעה כח הגבורות
במלכות באו כל עניני הנסים והנפלאות שהיו ביציאת מצרים.

ענין ספירת העומר

(ג) רַבִּי אֲבָא אָבָא וְרַבִּי חֵיִיא הָווּ אֲזִילִי בְּאוֹרְחָא, אָמַר רַבִּי חֵיִיא, פְּתִיב (ויקרא כג טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשֶּׁבֶת מִיּוֹם הִבִּיאֲכֶם אֶת

עֶמֶר הַתְּנוּפֶה, מֵאֵי קָא מִיִּירִי, אָמַר לֵיהּ, הָא אוֹקְמוּהּ חֲבַרְיָא, אָבֵל תָּא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל פִּד הָווּ בְּמִצְרַיִם, הָווּ בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא, וְהָווּ אַחֲדִין בְּמִסְאָבוּתָא, כְּאַתְתָּא דָּא פִּד הִיא יְתָבָא בְּיוֹמֵי דְמִסְאָבוּתָא.

בְּתַר דְּאַתְגְּזֵרוּ, עָאלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא דְאַקְרִי בְרִית, פִּינֹן דְּאַתְאַחְדוּ בֵּיהּ, פְּסִק מִסְאָבוּתָא מִנְיֵיהּ, כְּדָא אַתְתָּא פִּד פְּסִקוּ מִנָּה דְמִי מִסְאָבוּתָא.

מתוק מדבש

"מאמר ענין ספירת העומר" ומבואר בו כי כשהיו ישראל במצרים היו אחוזים בטומאה, וכשיצאו ספרו ספירת העומר שהם ספירת ימי טהרה, ועל ידי זה זכו לקבל את התורה בשבועות בטהרה. ומבאר כי צריך להזהר שלא לאבד אפילו יום אחד מהספירה, ואז ישיג שלימות טהרה בליל החמישים.

(מקור המאמר זוהר פרשת אמור דף לו ע"א-ב' צלילוג, וצנז'אור ממוק מדנש כרך יא עמ' תקכ"א-תקכ"ב)

רַבִּי אֲבָא אָבָא וְרַבִּי חֵיִיא, הָווּ אֲזִילִי בְּאוֹרְחָא אֵלוּ הֵבִי חֲבָרִים הִיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ, אָמַר רַבִּי חֵיִיא לְרַבִּי אֲבָא, פְּתִיב וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשֶּׁבֶת מִיּוֹם הִבִּיאֲכֶם אֶת עֶמֶר הַתְּנוּפֶה, מֵאֵי קָא מִיִּירִי בְּמַה מְדַבֵּר הַפְּסוּק, כְּלוּמַר מַה הָעֵנִין וְהַסּוּד שֶׁל סְפִירַת הָעוֹמֵר, אָמַר לֵיהּ רַבִּי אֲבָא, הָא אוֹקְמוּהּ חֲבַרְיָא הִרִי כִּבְר בִּיאָרוּ הַחֲבָרִים טַעְמוֹ בְּמִדְרָשִׁים, אָבֵל עֵתָּה נִפְרַשׁ בְּזֶה הָאוֹפֵן, כִּי תָא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל פִּד הָווּ בְּמִצְרַיִם הָווּ בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא בֵּא וְרָאָה, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁהִיוּ בְּמִצְרַיִם הִיוּ בְּרִשׁוּת הַסְטְרָא אַחְרָא, וְהָווּ אַחֲדִין בְּמִסְאָבוּתָא וְהָיוּ נֶאֱחָזִים בְּטוּמְאָה, כִּי נִטְמְאוּ בְּטוּמְאַת מִצְרַיִם בְּכַשְׁפִּים וּבַעֲבוּדָה זָרָה, לְכֹן הִיוּ בְּרִשׁוּת הַסְטְרָא אַחְרָא בְּגוֹף וּבִנְפֶשׁ, כְּאַתְתָּא דָּא פִּד הִיא יְתָבָא בְּיוֹמֵי דְמִסְאָבוּתָא כֵּאשָׁה זֹו כְּשֶׁהִיא יוֹשֶׁבֶת בְּיַמֵּי טוּמְאָתָּה.

בְּתַר דְּאַתְגְּזֵרוּ אַחַר שְׁנִימוּלוֹ בְּעַרְב פֶּסַח, עָאלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא דְאַקְרִי בְרִית נִכְנְסוּ בְּחֵלֶק הַקְּדוּשׁ הַנִּקְרָא בְרִית, שֶׁהִיא סוּד מִדַּת הַמַּלְכוּת (וְרַק אִמֵּר שֶׁנִּפְרַעוּ נִמְרָה נִכְנְסוּ נִמְדַת הַסּוּד), פִּינֹן דְּאַתְאַחְדוּ בֵּיהּ כִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱחָזוּ בְּמַלְכוּת, פְּסִק מִסְאָבוּתָא מִנְיֵיהּ נִפְסְקָה הַטוּמְאָה מֵהֶם, כִּי פִירְשׁוּ עֲצֻמִּים מִכָּל צַד טוּמְאָה שֶׁהִיָּתָה דְּבוּקָה בֵּהֶם, (כַּמְמוּ"ל עַל הַפְּסוּק מִשְׁכוּ וְקָמוּ, מִשְׁכוּ יֵדִכֶּס מַעֲזוּדָה זֹוה), כְּדָא אַתְתָּא פִּד פְּסִקוּ מִנָּה דְמִי מִסְאָבוּתָא כֵּאשָׁה זֹו כַּשְׁפִּסְקָה מִמְנָה דְמִי טוּמְאָתָּה.

בַּתֵּר דְּאִתְפְּסְקוּ מְנַה, מַה פְּתִיב (ויקרא טו כח) וְסִפְרָה לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים,
אוּף הָכָא, פִּינִין דְּעָאלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא, פְּסֻקָא מְסַאָבוּ מְנַיְיָהּ,
וְאָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה חוּשְׁבְּנָא לְדְכִיּוּתָא.

וְסִפְרָתֶם לָכֶם, לָכֶם דֵּיִיקָא, כְּמַה דְּאִתְ אָמַר וְסִפְרָה לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים,
לָהּ לְעִצְמָהּ, אוּף הָכָא לָכֶם לְעִצְמָכֶם, וְלָמָּה, בְּגִין לְאִתְדַבְּרָא
בְּמִינִין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְלִבְתֵּר לְמִיתִי לְאִתְחַבְּרָא בֵּיהּ בְּמִלְפָּא, וְלִקְבֵּלָא
אוּרִייתִיהּ.

הָתֵם וְסִפְרָה לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים, הָכָא שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת, אֲמַאי שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת,
בְּגִין לְמַזְפֵּי לְאִתְדַבְּרָא בְּמִינִין דִּהֵהוּא נְהָר דְּנִגִּיד וְנִפִּיק, וְאִקְרִי

מתוק מדבש

בַּתֵּר דְּאִתְפְּסְקוּ מְנַה אַחַר שִׁפְסָקָה מְנַה, מַה פְּתִיב וְסִפְרָה לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים וְאַחַר
טַהַר, אוּף הָכָא אִף כַּאן בְּצִאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, פִּינִין דְּעָאלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא
כּוּיִן שִׁנְכְּסוּ בְּחֻלְקֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַמַּלְכוּת עַל יְדֵי הַמִּלְחָה, פְּסֻקָא מְסַאָבוּ מְנַיְיָהּ פִּסְקָה
הַטּוּמְאָה מֵהֶם, וְאָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה חוּשְׁבְּנָא לְדְכִיּוּתָא
מִכָּאן וְלַהֲלָאָה צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת חֲשׁבוֹן וְלִמְנוּת יְמֵי הַסְּפִירָה לַטַּהַר.

וְמַה שְׂכָתוּב וְסִפְרָתֶם לָכֶם הִנֵּה כְּתוּב לָכֶם, דֵּיִיקָא בְּדִיוֹק כְּתוּב לָכֶם, דִּהֵיִינוּ כְּמַה דְּאִתְ
אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְסִפְרָה לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים וְדִרְשִׁינָן לָּהּ לְעִצְמָהּ פִּירוּשׁ לְתוּעֵלְתָּהּ,
אוּף הָכָא לָכֶם, לְעִצְמָכֶם אִף כַּאן מַה שְׂכָתוּב וְסִפְרָתֶם "לָכֶם", פִּירוּשׁוֹ לְעִצְמָכֶם
וְלְתוּעֵלְתְּכֶם, וּמִפְּרֵשׁ וְלָמָּה וְמַה הִיא הַתּוּעֵלְתָּהּ לְיִשְׂרָאֵל מִסְּפִירַת הָעוֹמֵר, וְאָמַר בְּגִין לְאִתְדַבְּרָא
בְּמִינִין עֲלָאִין קְדִישִׁין כְּדִי לַטַּהַר בְּמִים עֲלִיוֹנִים הַקְּדוּשִׁים, דִּהֵיִינוּ בְּמִימֵי הַחֲסָדִים שֶׁל
מִדַּת הַבִּינָה, וְלִבְתֵּר וְאַחַר כֵּךְ בְּחַג הַשְּׁבֻעוֹת, לְמִיתִי לְאִתְחַבְּרָא בֵּיהּ בְּמִלְפָּא יִזְכּוּ לְבוֹא
לְהַתְחַבֵּר בְּמַלְךְ שֶׁהוּא מִדַּת הַתְּפָאֶרֶת, וְלִגְרוּם יְחוּד, וְלִקְבֵּלָא אוּרִייתִיהּ וְאַחַר כֵּךְ יִקְבְּלוּ
אֶת תּוֹרָתוֹ, שִׁיצֵאָה עַל יְדֵי הַיְחוּד. (רמ"ק וּמִפְּרָשִׁים)

הִנֵּה הָתֵם וְסִפְרָה לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים שֵׁם בְּנֵדָה דִּי לָהּ לְסַפּוֹר שִׁבְעַת יְמֵי טַהַר, הָכָא
אֲבָל כַּאן כְּתוּב וְסִפְרָתֶם לָכֶם שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת, וַיֵּשׁ לְשֹׂאֵל אֲמַאי שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת לְמַה
כַּאן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְסַפּוֹר שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת שֶׁהֵם מ"ט יָמִים, וּמִשִּׁיב בְּגִין לְמַזְפֵּי לְאִתְדַבְּרָא
בְּמִינִין דִּהֵהוּא נְהָר דְּנִגִּיד וְנִפִּיק כְּדִי לְזַכּוֹת לַטַּהַר בְּמִימֵי חֲסָדֵי שֶׁל הַנְּהָר שֶׁהוּא מִדַּת
הַבִּינָה שֶׁנִּשְׁמָשׁךְ וְיוֹצֵא מִמִּיּוֹ בְּלֵי הַפֶּסֶק, וְאִקְרִי מִיָּם חַיִּים וּמִימֵי חֲסָדִים נִקְרָאִים מִיָּם
חַיִּים, וְזֶהוּ הַטַּעַם שֶׁצְרִיכִים לְסַפּוֹר מ"ט יָמִים, כְּדִי לְהַגִּיעַ לַלַּיִל שִׁבְעוֹת וְלְזַכּוֹת לַטַּהַר
בְּמִימֵי חֲסָדֵי שֶׁל מִדַּת הַבִּינָה הַיּוֹצֵאִים מִמ"ט שְׁעָרֵיהּ, שֶׁבָּהֶם נִטְהָרִים הַתְּפָאֶרֶת וְהַמַּלְכוּת,

מִים חַיִּים, וְהֵהוּא נֶהָר שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת נִפְקוּ מִנֶּיהָ, וְעַל דָּא שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת
וְדָאֵי, בְּגִין לְמַזְפֵּי בֵּיהּ.

תָּא חֲזִי, כָּל בַּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי חוֹשְׁבָנָא דָּא, אֵינוֹן שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת,
לְמַזְפֵּי לְדַכְיוּתָא דָּא, לֹא אֶקְרִי טְהוֹר, וְלֹא בְּכֻלָּא דְטְהוֹר הוּא,
וְלֹא הוּא פְּדָאֵי לְמַהוּי לִיהּ חוֹלְקָא בְּאוּרֵייתָא.

וּמֵאֵן דְּמַטֵּי טְהוֹר לְהֵאֵי יוֹמָא, וְחוֹשְׁבָנָא לֹא אֶתְאַבִּיד מִנֶּיהָ, כִּד מְטִי
לְהֵאֵי לִילֵיאָ, לְבַעֵי לִיהּ לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא, וְלֹא תַחֲבָרָא בָּהּ,
וְלִנְטְרָא דְכִּיּו עֲלָאָה דְּמַטֵּי עֲלֵיהּ בְּהֵהוּא לִילֵיאָ, וְאֶתְדַכֵּי.

מתוק מדבש

בסוד הכתוב וזרקתי עליכם מים טהורים, ומפרש כי וְהֵהוּא נֶהָר שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת נִפְקוּ
מִנֶּיהָ זה הנהר שבע שבתות יוצאות ממנו, כלומר ממדת הבינה יוצאות השבע ספירות
של התפארת שכל אחת כלולה משבע, שהם מ"ט בחינות, וְעַל דָּא שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת וְדָאֵי
ועל כן ודאי שצריך לספור שבע שבתות, בְּגִין לְמַזְפֵּי בֵּיהּ כדי לזכות להמשיך הטהרה
להמ"ט בחינות של התפארת, ומשם נמשכת הטהרה למטה לבני ישראל. מה שאין כן אשה
גדה היא במדת המלכות הכלולה רק משבע ספירות, לכן די לה לספור שבעה ימים לטהרתה.
תָּא חֲזִי, כָּל בַּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי חוֹשְׁבָנָא דָּא בא וראה, כל אדם שלא מנה זה החשבון,
אֵינוֹן שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת אותם השבע שבתות של ספירת העומר, שצריכים
להיות תמימות שלא יחסר אפילו יום אחד מלספור, לְמַזְפֵּי לְדַכְיוּתָא כדי לזכות לטהרה
מאחיות הקליפות, דָּא לֹא אֶקְרִי טְהוֹר זה האיש אינו נקרא טהור, וְלֹא בְּכֻלָּא דְטְהוֹר
הוא והוא אינו בכלל ישראל הטהורים, אפילו שקיים מצות הפסח ומנה מקצת הימים,
הכל נאבד ממנו מפני שלא נהג הטהרה כראוי לה, וְלֹא הוּא פְּדָאֵי לְמַהוּי לִיהּ חוֹלְקָא
בְּאוּרֵייתָא ואינו כדאי שיהיה לו חלק בתורה, כי חסרה לו הטהרה הראויה לתורה, ואין
ענין זה נקנה לחצאין.

וּמֵאֵן דְּמַטֵּי טְהוֹר לְהֵאֵי יוֹמָא ומי שמגיע טהור לזה היום של חג השבועות, וְחוֹשְׁבָנָא
לֹא אֶתְאַבִּיד מִנֶּיהָ והחשבון לא נאבד ממנו, כי לא הפסיק ולא החסיר שום יום
מלספור ספירת העומר, אז כִּד מְטִי לְהֵאֵי לִילֵיאָ כשמגיע לזה הלילה, לְבַעֵי לִיהּ
לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא וְלֹא תַחֲבָרָא בָּהּ הוא צריך לעסוק בתורה ולהתחבר בה, וְלִנְטְרָא
דְּכִּיּו עֲלָאָה דְּמַטֵּי עֲלֵיהּ בְּהֵהוּא לִילֵיאָ, וְאֶתְדַכֵּי ולשמור את הטהרה העליונה שמגיע
עליו בזה הלילה, ונטהר על ידה.

סוד ספירת העומר

(ד) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשֶּׁבֶת וְגו' (ויקרא כג טו), פְּקוּדָא דָּא לְסַפּוּר
 סְפִירַת הָעוֹמֵר, הָא אוֹקִימָנָא, וְרָזָא דָּא, יִשְׂרָאֵל אָף עַל
 גַּב דְּאִתְדַּכּוּ לְמַעַבְד פְּסַחָא, וְנִפְקוּ מִמְסָאָבו, לָא הוּוּ שְׁלַמִּין וְדַכְיִין
 פְּדָקָא חֲזִי, וְעַל דָּא לָאו הֲלֵל גְּמוּר בְּיוֹמֵי דְפֶסַח, דְּעַד פְּעֵן לָא
 אֲשַׁתְּלִימוּ פְּדָקָא יָאוּת.

פְּאִתְתָּא דְנִפְקָא מִמְסָאָבו, וְכִיּוֹן דְנִפְקָא, מִתְמַן וְלְהֵלְאָה וְסַפְרָה לָהּ,
 אוּף הֲכָא יִשְׂרָאֵל פִּד נִפְקוּ מִמְצָרִים, נִפְקוּ מִמְסָאָבו, וְעַבְדוּ

מתוק מדבש

"מאמר סוד ספירת העומר" ומבואר בו כי ישראל יצאו ממצרים בחסדי ה' ולא בזכות עצמם,
 ועל ידי הספירה זוכים להשתלם בטהרה, ולהשלים את היחוד הנעשה ביום מתן מתן תורה,
 ומוסיף ומבאר כי סוד ענין הספירה מורה שקיום המצוה הוא לזכרים בלבד, ובעמידה.

(מקור המאמר נרעיל מהימנא פרשת אמור דף לו ע"א-ב' גדילוג, ונציאור מתוק מדבש כרך יא עמ'
 תקלג-תקלג)

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשֶּׁבֶת מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת עֹמֵר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שִׁבְתוֹת תְּמִימוֹת
 תִּהְיֶינָה, פְּקוּדָא דָּא לְסַפּוּר סְפִירַת הָעוֹמֵר מְצוּה זוּ הִיא לְסַפּוּר סְפִירַת הָעוֹמֵר,
 הָא אוֹקִימָנָא וְכַבֵּר בִּיאֲרֵתִי מְצוּה זוּ. וְרָזָא דָּא וְסוּד מְצוּה זוּ הוּא, כִּי יִשְׂרָאֵל אָף עַל
 גַּב דְּאִתְדַּכּוּ לְמַעַבְד פְּסַחָא אָף עַל פִּי שְׁנִטְהֵרוּ יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת וְלִהְקָרִיב אֶת הַפֶּסַח,
 שֶׁהוּא גֵרִם הַשְּׁבִתָּה הַקְּלִיפוֹת וּבִיטוּל אַחִיזָתָם בְּקִדּוּשָׁה, וְנִפְקוּ מִמְסָאָבו וְעַל יְדֵי זֶה יִצְאוּ
 בְּגוֹף וּבְנֶפֶשׁ מִן הַטּוֹמָאָה וּמִרְשׁוֹת הַסְטֵרָא אַחֲרָא, עִם כָּל זֶה לָא הוּוּ שְׁלַמִּין וְדַכְיִין
 פְּדָקָא חֲזִי עַדִּיין לָא הִיוּ שְׁלֵמִים וְטְהוּרִים כְּרָאוּי, כִּי רַק בַּחֲסָדֵי ה' יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים
 וְלֹא בִזְכוּת עֲצָמָם, וְעַל דָּא לָאו הֲלֵל גְּמוּר בְּיוֹמֵי דְפֶסַח וְעַל כֵּן אִין אוֹמְרִים הֲלֵל
 גְּמוּר וְשֵׁלֶם בִּימֵי הַפֶּסַח, (מוֹן מִיּוֹם הַרְשָׁאוֹן, מִמַּתְּ שָׂאוּ נִכְנְסוּ צו"א כָּל הַמוֹמִין דְּגַדְלוּת שֶׁל או"א
 יחד), דְּעַד פְּעֵן לָא אֲשַׁתְּלִימוּ פְּדָקָא יָאוּת לְפִי שַׁעַד כֵּאֵן לָא נִשְׁלְמוּ יִשְׂרָאֵל כְּרָאוּי.

ודבר זה דומה פְּאִתְתָּא דְנִפְקָא מִמְסָאָבו כמו אשה שיצאה מטומאתה שפסקה לראות
 דם, וְכִיּוֹן דְנִפְקָא, מִתְמַן וְלְהֵלְאָה וְסַפְרָה לָהּ, וְכִיּוֹן שִׁיִּצְאָה מִטּוֹמָאָתָה, מִשֶּׁם
 וְלִהְלָאָה מִתְחַלֵּת לְסַפּוּר שֶׁבַע יָמִים נְקִיִּים. אוּף הֲכָא יִשְׂרָאֵל כֵּךְ הִיוּ יִשְׂרָאֵל, פִּד נִפְקוּ
 מִמְצָרִים, נִפְקוּ מִמְסָאָבו כְּשִׁיִּצְאוּ מִמְצָרִים, יִצְאוּ מִטּוֹמָאָת הַחִיצוֹנִים, וְעַבְדוּ פְּסַח לְמִיכָל
 בְּפִתּוּרָא דְאַבּוּהוֹן וְעִשׂוּ פֶסַח לְאֲכוּל עַל שִׁלְחַן אֲבִיהֶם, כִּי עַל יְדֵי קִרְבָּן הַפֶּסַח עֲלוּ וְנִכְנְסוּ
 בְּמַדַּת הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת שִׁלְחַן שֶׁל הַקְּב"ה שֶׁהוּא אֲבִיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֲכָלוּ מִמֶּנָּה אֶת שִׁפְעַ

פֶּסַח לְמִיכַל בְּפִתּוֹרָא דְאַבוּהוֹן, מִתְמַן וּלְהִלָּאָה יַעֲבֹדוֹן חוֹשְׁבְנָא, לְמִקְרַב
אֲתָתָא לְבַעֲלָהּ, לְאַתְחַבְרָא בְּהִדְיָה, וְאַיְנוֹן חֲמָשִׁין יוֹמִין דְדַכְיֹו, לְאַעֲלָא
לְרִזָּא דְעֵלְמָא דְאַתִּי, וּלְקַבְלָא אוֹרִייתָא, וּלְמִקְרַב אֲתָתָא לְבַעֲלָהּ.

וּבְגִין דְאַלִּין יוֹמִין, יוֹמִין דְעֵלְמָא דְדַכּוֹרָא, לָא אֲתַמְסֵר חוֹשְׁבְנָא דָּא
אֶלָּא לְגַבְרֵי בְלַחְוִדְיָהוּ, וְעַל דָּא חוֹשְׁבְנָא דָּא בְעַמִּידָה אִיהוּ,
וּמְלִין דְעֵלְמָא תְּתָאָה בִישִׁיבָה וְלֹא בְעַמִּידָה, וְרִזָּא דָּא צְלוֹתָא דְעַמִּידָה,
וְצְלוֹתָא מְיוֹשֵׁב.

וְאַלִּין חֲמָשִׁין, מ"ט אֵינוֹן פְּלַל אֲנַפִּי אוֹרִייתָא, דְהָא בְיוֹמָא דְחֲמָשִׁין

מתוק מדבש

הֲרָאוּי לָהֶם, מִתְמַן וּלְהִלָּאָה יַעֲבֹדוֹן חוֹשְׁבְנָא מִשֶּׁם וּלְהִלָּאָה יַעֲשׂוּ חֲשֹׁבֹן שֶׁל סְפִירַת
הָעוֹמֵר, וְעַל יְדֵי זֶה יִטְהַרוּ יִשְׂרָאֵל לְגַמְרֵי, עַד שִׁיזְכוּ לְמִקְרַב אֲתָתָא לְבַעֲלָהּ, לְאַתְחַבְרָא
בְּהִדְיָה לְקַרְבַּת הָאִשָּׁה שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה לְבַעֲלָהּ הַתְּפָאֶרֶת שֶׁתַּחֲכַר עִמּוֹ בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת בְּסוּד
הַיְחוּד, וְאַיְנוֹן חֲמָשִׁין יוֹמִין דְדַכְיֹו וְאֵלּוּ הֵם חֲמָשִׁים יָמִים שֶׁל טְהָרָה, לְאַעֲלָא לְרִזָּא
דְעֵלְמָא דְאַתִּי כְּדֵי לַעֲלוֹת וּלְיַכְנֹס לְסוּד עוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא מֵדַת הַהִבְיָנָה שִׁישׁ בַּהּ חֲמָשִׁים
שָׁעִירִים, וְשֵׁם הוּא עוֹלָם הַחִירוֹת שְׁאִין בּוֹ אַחִיזוֹת הַחִיצוֹנִים כֻּלָּל, (כִּי כְּפִי הַכֹּחַ הָעֲלִיּוֹן שִׁיקְנַל
הַאֲדָם וַיִּשְׂרַה עָלָיו, כִּן יִהְיֶה אֲחִיזוֹתוֹ לְמַעֲלָה, וַיִּשְׂרָאֵל נִמְצָאִים קִצְלוֹ הַנֶּפֶשׁ כַּשֶּׁנִּכְנָסוּ נִמְלֻכוֹת, וְנִהְיוּ
סוֹפְרִים סְפִירַת הָעוֹמֵר זְכוּ לְרוֹת, וְכַשֶּׁהֲשִׁימוּ לְסַפּוֹר חֲמָשִׁים יוֹם זְכוּ לְנִשְׁמָה, וְנִמְלָאוּ אוֹחוּסִים מִן הַמַּלְכוּת
עַד הַנִּינָה, רמ"ק), וּלְקַבְלָא אוֹרִייתָא וְעַל שֵׁם כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, כִּי
נִצְיָנָה כַּשֶּׁהִיא מְחֻזְרֶת עִם הַחֲכֻמָּה, שֶׁסָּם הוּא שׁוֹרֵשׁ הַתּוֹרָה, וּלְמִקְרַב אֲתָתָא לְבַעֲלָהּ וְעַל
יְדֵי זֶה לְקַרְבַּת אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ, כִּי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה מִתְעוֹרֵר יְחִוּד הַתְּפָאֶרֶת וְהַמַּלְכוּת, וְעַל יְדֵי
הַיְחוּד יֵצֵא אוֹר הַתּוֹרָה הַתְּחַתּוֹנִים.

וּבְגִין דְאַלִּין יוֹמִין, יוֹמִין דְעֵלְמָא דְדַכּוֹרָא וּלְפִי שְׁאֵלוּ יְמֵי הַסְפִירָה, הֵם יָמִים שֶׁל
עוֹלָם הַזְכוּר שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵדַת הַתְּפָאֶרֶת, לְכֵן לָא אֲתַמְסֵר חוֹשְׁבְנָא דָּא אֶלָּא
לְגַבְרֵי בְלַחְוִדְיָהוּ לֹא נִמְסֵר חֲשֹׁבֹן זֶה שֶׁל סְפִירַת הָעוֹמֵר אֵלָּא לְגַבְרִים בְּלַבַּד, וְעַל דָּא
חוֹשְׁבְנָא דָּא בְעַמִּידָה אִיהוּ וְעַל כֵּן חֲשֹׁבֹן זֶה הוּא בְעַמִּידָה, וּמְלִין דְעֵלְמָא תְּתָאָה
בִישִׁיבָה וְלֹא בְעַמִּידָה אֲבָל דְבָרִים שֶׁל עוֹלָם הַתְּחַתּוֹן שֶׁהוּא מֵדַת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא עוֹלָם
הַנִּקְבָּה, הֵם בִישִׁיבָה וְלֹא בְעַמִּידָה, וְרִזָּא דָּא צְלוֹתָא דְעַמִּידָה וְצְלוֹתָא מְיוֹשֵׁב וְסוּד זֶה
הוּא תְּפִלָּה שֶׁל עַמִּידָה שֶׁהִיא בְּמֵדַת הַתְּפָאֶרֶת, וְתְּפִלָּה דְמְיוֹשֵׁב שֶׁהִיא בְּמֵדַת הַמַּלְכוּת.

וְאָמַר עוֹד כִּי וְאַלִּין חֲמָשִׁין אֵלּוּ חֲמָשִׁים יָמִים שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה תְּסַפְּרוּ חֲמָשִׁים יוֹם, מ"ט
אֵינוֹן הֵם רַק מ"ט יָמִים, פְּלַל אֲנַפִּי אוֹרִייתָא וְהֵם כִּנְגַד הַכֻּלָּל שֶׁל הַתּוֹרָה הַנִּדְרָשׁ

בְּמ"ט פְּנִים, דְהָא בְיוֹמָא דְחֲמָשִׁין אִיהוּ רִזָּא דְאוֹרִייתָא מְמַשׁ כִּי בְיוֹם הַחֲמָשִׁים שֶׁהוּא

אִיהוּ רָזָא דְאֹרִייתָא מִמֶּשׁ, וְאֵלִין אֵינֹן חֲמִשִּׁין יוֹמִין דְּבֵיהּ שְׁמֵטָה
וְיֹבְלָא.

וְאִי תִימָא חֲמִשִּׁין, מ"ט אֵינֹן, חַד טְמִירָא אִיהוּ, וְעֲלָמָא אֶסְתְּמִיף
עֲלֵיהּ, וּבָהּהוּא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין אֲתַגְלִיא טְמִירָא וְאֶשְׁתַּכַּח בֵּיהּ,
פְּמִלְפָא דְאֲתִי לְבִי שׁוֹשְׁבֵינִיהּ וְאֶשְׁתַּכַּח תַּמָּן, אוּף הָכָא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין,
וְהָא אוּקִימָנָא רָזָא דָא.

מתוק מדבש

כנגד מדת הבינה, הוא סוד התורה ממש, ששם הוא שורש התורה, וְאֵלִין אֵינֹן חֲמִשִּׁין
יוֹמִין דְּבֵיהּ שְׁמֵטָה וְיֹבְלָא ואלו הם חמשים ימים, שהם כנגד חמשים שנה, שיש בהם
ז' שמיטות שבז' מדות תחתונות שהם מ"ט שנים, ויובל שבבינה היא שנת החמשים.

וְאִי תִימָא חֲמִשִּׁין, מ"ט אֵינֹן ואם תאמר סוף סוף למה כתוב בתורה תספרו חמשים
יום, הלא רק מ"ט ימים אנו סופרים, ומשיב חַד טְמִירָא אִיהוּ יום אחד הוא כנגד
הכתר ז"ל הנסתר, ונקרא שער החמשים של הבינה (כמצואר נשער הכוונות לרוש חג השבועות
דף פט ע"ג), וְעֲלָמָא אֶסְתְּמִיף עֲלֵיהּ והעולם שהוא מדת המלכות נסמכת עליו, כי אחר
שקבל ז"ל את הכתר, הוא משפיע צה הארומיה, וּבָהּהוּא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין ובזה היום
החמשים שהוא חג השבועות, אֲתַגְלִיא טְמִירָא וְאֶשְׁתַּכַּח בֵּיהּ מתגלה הכתר הנסתר
ומצוי ז"ל, כי אז ניתן כתר מלכות בראשו, פְּמִלְפָא דְאֲתִי לְבִי שׁוֹשְׁבֵינִיהּ וְאֶשְׁתַּכַּח
תַּמָּן כמלך שבא לבית אוהבו ומצוי שם לפעמים, אוּף הָכָא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין אף כאן
ביום החמשים שהוא שבועות, מתגלה הכתר ונעשה יחוד עליון וישראל מקבלים מהארות
היחוד שפע וברכה, וְהָא אוּקִימָנָא רָזָא דָא והרי ביארנו סוד זה כראוי. (רמ"ק ומפרשים)

לקט בענין

מזמור אלהי"ם יחננו

מתוך ספרינו וספרתם לכם

יסודתו. מעלתו וסגולתו, וענין המנורה. אמירתו בימי העומר.
אמירתו לאחר ספירת העומר.

יסודתו:

כתב האבן עזרא (תהלים סז א): "זה המזמור לא ידענו מי חברו".
אבל מצאנו בבאור המלבי"ם (שם) שכתב: מזמור זה "הוסד על
הרעב שהיה בימי דוד שלש שנים, ויאמר ה' אל שאול ועל בית
הדמים, ונתנו שבעה מבית שאול אל הגבעונים להמיתם, ויעתר
ה' לארץ אחרי כן (ש"ב כא), וקבלו חז"ל שאז נתאספו גרים רבים,
שראו איך דן הקב"ה דין גרים גרורים, ויראו מפני ה' ויושר
משפטיו". וראה עוד בבאור הרד"ק (שם) שכתב: "זה המזמור
נאמר על קיבוץ גלות ירושלים". ועיינ עוד בזהר ריש פ' יתרו
(דף סז ע"ב) דברים נפלאים במזמור זה.

מעלתו וסגולתו:

אם באנו ללקט את כל המעלות והסגולות אשר נאמרו
במזמור זה, יצטרך לזה חיבור שלם, שכן כבר מזמור זה נפתח
בגדולי הראשונים, כדוגמת ספר מנורת זהב טהור לרבינו
המהרש"ל, וספר יראת אל לרבינו אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח,
וכן עד ימינו עוסקים האחרונים ללקט בו. לכך בחרנו כאן
להעתיק רק את נוסח ה"שער" של הספר "מנורת זהב טהור",
וזה נוסחה:

המזמור הזה עם המנורה רומז לענינים גדולים, ויש בו
סגולות רבות, והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור, כתוב

לקט בענין מזמור למנצח

כא

ומצוייר במגיננו בצורת מנורה, כשהיה יוצא למלחמה, והיה נוצח אותם, ונופלים לפניו אויביו.

ואמרו חכמים בעלי הקבלה, כל מי שיראה זה המזמור בכל יום מצוייר בצורת מנורה, ימצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם, ואם הוא מצוייר על ארון הקודש, יגן בעד גזירה רעה לקהל.

ואמרו חכמים בעלי הקבלה, שהקב"ה הראה לדוד ע"ה ברוח הקודש זה המזמור כתוב באותיות של זהב מופז, עשוי בצורת מנורה, וכן הראה אותו למשה ע"ה דכתיב (במדבר ח ד) כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה.

ואמרו חכמים ז"ל, כל מי שמתפלל אותו, זה המזמור במנורה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום גזירה רעה, ויהיה חשוב לפני בורא עולם יתברך הב"ה, כאלו הוא מדליק נרות בבית המקדש, ויהיה מוכטח שהוא בן עולם הבא.

וכל האומר אותו אחר ברכת כהנים בבוקר, בשבעה שבועות של ימי הספירה, לא יקרה לו שום נזק בכל השנה כולה, ויהיה מצליח במעשיו. ובזה המזמור תמצא שבעה ענינים, נגד שבעה הקנים שיש במנורה, והם: חנינה, ברכה, אור, ישועה, הודאה, שמחה, רננה. שכל אלו הענינים עתידים להיות לישראל, וכמו כן כל הקורא אותם בכוונה שיכוין בו, וכל האומר אותו שבעה פעמים כשיוצא לדרך ויכוין, ילך לשלום ולהצלחה.

אמירתו בימי העומר:

הנה מצינו שהרבה אחרונים (בספר שלמי חגיגה דרצ"ח ע"ד, ובספר מועד לכל חי ס"ה אכ"א, ובספר עיקרי הד"ט, ובספר שבט מוסר פל"א אי"א, ועוד) נמשכו אחר לשון זה: "וכל האומר אותו אחר ברכת כהנים בבוקר, בשבעה שבועות של ימי הספירה, לא יקרה לו שום נזק בכל השנה כולה ויהיה מצליח במעשיו". אלא שחלק העתיקו לשון זה מספר מנורת זהב טהור למהרש"ל, וחלק העתיקו לשון דומה מספר

יראת אל לרוקח, ולפי שלא ראו את הדברים במקורם בגוף הספר, ורק הסתמכו על העתקה, לכן נפל בדבריהם הטעות, כאשר גרסו "לאומרו כששליח צבור אומר ברכת כהנים", ומצד זה באו לברר ההלכה האם מותר לומר בשעה זו את מזמור למנצח (עיין באריכות בספרי החב"י"פ), אכן עתה כשזכינו לספרים הקדמונים האלו במקורם, הוכח בפרוש שהגירסא הנכונה היא "אחר ברכת כהנים", ולא בשעת ברכת כהנים. ויש גם מי שדן להוכיח כי ברכת כהנים האמורה כאן, היא פסוקי ברכת כהנים הנאמרים אחר ברכות התורה (עיין בזה בהרחבה לנכד בעל כף החיים בקונטרס זכרון משה סימן י, ועוד).

אמירתו לאחר ספירת העומר:

כתב רבינו חיים ויטאל בספר שער הכונות (ענין ספירת העומר סוף דרוש יא דפ"ו ט"ב) וזה לשונו: גם ראיתי למורי ז"ל, מקפיד וזהיר מאד לומר אחר ספירת העומר, מזמור אלהי"ם יחננו וכו', כולו מעומד, ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים בתקון אחד ממ"ט תקונים שיש בזה המזמור. גם יכוין באות אחת ממ"ט אותיות שיש בפסוק ישמחו וירננו וכו'. וזה מספר אותיות המ"ט של הפסוק ישמחו וכו', כדי שלא תטעה בהם, תיבת לאמים חסר ו. תשפוט מלא ו. תיבת מישור מלא ו, עכ"ל.

ובספר שמן ששון (דרוש ה מדרושי העומר אות כג דקי"ד ט"ג) אחר שהעתיק את סגולות מזמור זה (כפי שהעתיקנו לעיל את מקורם משער ספר מנורת זהב (טהור), כתב בזה הלשון: ובהקדמת הסידור של תפלה להרב שלום שרעבי זלה"ה, כתב וזה לשונו: קני המנורה הם שבעה, ושבעה פעמים שבעה הרי מ"ט (כי כל אחת כלולה משבע, כדלקמן), הרי יש מ"ט תיבות כנגד מ"ט שערי בינה שנמסרו למשה רבינו ע"ה, אבל שער החמשים לא נמסר לו, כי הוא שער הרחמים אשר בו שוכן הכבוד (והוא מכון כנגד עצם מדת הבינה). ואלו שבעה קני המנורה, הם רמז לשבע ספירות הבנין, וכל אחת כלולה מכולם, הרי שבעה

פעמים שבעה, הרי מ"ט. ובעדם יש במזמור זה מ"ט תיבות. ועוד תמצא כי בקו האמצעי יש בו מ"ט אותיות, כי ידוע לבעלי הקבלה, שספירת התפארת הוא קו אמצעי, והוא כולל כל השבע ספירות, עכ"ל.

ובספר מנהגי ארץ ישראל (סימן כג אות ה, בשם ספר מנהגי ארץ ישראל לרבי אברהם גלנטי) כתב: כל לילי ספירת העומר מכוונים בכל לילה תיבה אחת ממזמור "אלהים יחוננו", שיש בו מ"ט תיבות, ואות אחת שבפסוק "ישמחו". בכל לילה כשקוראים מזמור זה אחרי ספירת העומר, כשמגיעים לאותה תיבה שהיא כנגד אותה הלילה, מרימים קול באותה תיבה, להורות כי תיבה זו היא של לילה זו. ויש קבלה בידם, שמי שמכוין בזה, לא ינום לילה אחת בבית האסורים, אפילו שיהיה אסור בדיני נפשות, עכ"ל.

נמצינו למדים דאמירת מזמור זה שגבה מעלתו מאד, בכל עת בכלל, ובימי העומר הקדושים ואחר הספירה בפרט. וביותר בצורת המנורה, אשר יש בה רמז פרטי לספירות הקדושות המתגלים במ"ט ימי הספירה.

אכן דע דזהו פשט הדברים ובקצרה, כי גדולי המקובלים והדרשנים רמזו במזמור זה ובכתיבתו בצורת המנורה, עוד דרושים וכוונות רמים וגבוהים (שאת ליקוטם תמצא לדוגמא, בספר מזהב ומפז ח"ב עמוד שיט ולהלאה. ובקונטרס סגולת ישראל החדש ח"ה, ועוד), בהם גם תמצא שיש נוסחאות רבות באופן ציור המנורה, ובאופן צורת כתיבתה, ולכן החכם עיניו בראשו לידע את אשר לפניו.

לקט בענין תפלת אנא בכח

מתוך ספרינו וספרתם לכם

מקור ומעלת שם בן מ"ב אותיות. קדושת השם וחובת הזהירות בו. יסוד תפלת אנא בכח. מחבר התפלה. מציאות שם בן מ"ב אותיות וסדר אנא בכח בתפלה ועוד. אופן אמירת תפלת אנא בכח. תפלת אנא בכח לאחר הספירה ואופן הכונה בה. שייכות שם בן מ"ב אותיות ואנא בכח לימי הספירה.

מקור שם בן מ"ב אותיות ומעלתו:

בתקוני הזהר (תקון ג ובתקון כא) מובא שם זה בפרטות, וזהו: אב"ג ית"צ. קר"ע שט"ן. נג"ד יכ"ש. בט"ר צת"ג. חק"ב טנ"ע. יג"ל פז"ק. שק"ו צי"ת. ומכאן כתב בספר סדר היום (לר"מ בן מכי, חלק סדר הזמירות של שבת) וזה לשונו: "והוא שם היוצא מפסוק בראשית ברא אלהים, ובכח זה השם נברא העולם, ועל כן היה ראוי לומר זה השם בכונה". אופן יציאת שם זה מפסוק בראשית, על צרופיו הרבים, מפורט הוא בסוף ספר התמונה (המיוחס לרבי נחוניא בן הקנה ורבי ישמעאל כהן גדול). ואת שמות המלאכים הקדושים האחוזים בכל אות משם נורא זה, תמצא בפרטות בספר הקנה (המיוחס לקנה אביו של רבי נחוניא, מאמר סוד של שם בן מ"ב אותיות). ומעט ביאור על כך ראה בסדור הגר"א (דף לג ע"ב ולהלאה). אכן בדברי כל המקובלים, ובראשם האריז"ל מצינו (שער הכונות ד"ג ע"א) כי סגולת שם זה הוא להעלות ולקשר את העולמות, התחתון בעליון.

קדושת השם וחובת הזהירות בו:

איתא במסכת קדושין (דע"א ע"א): אמר רב יהודה אמר רב, שם בן ארבעים ושתים אותיות, אין מוסרין אותו אלא למי שצנוע

לקט בענין תפלת אנא בכח

כה

ועניו ועומד בחצי ימיו ואינו כועס ואינו משתכר ואינו מעמיד על מדותיו, וכל היודעו והזהיר בו והמשמרו בטהרה, אהוב למעלה ונחמד למטה, ואימתו מוטלת על הבריות, ונוחל שני עולמים, העולם הזה ועולם הבא:

ובמסכת עבודה זרה (ד"ז ע"ב) נאמר: אתיוהו לרבי חנינא בן תרדיון, אמרו ליה, אמאי קא עסקת באורייתא, אמר להו "כאשר ציוני ה' אלהי", מיד גזרו עליו שריפה, ועל אשתו להריגה וכו', עליו שריפה שהיה הוגה את השם באותיותיו. ופירש רש"י: לפי שהיה הוגה את השם באותיותיו, דורשו בארבעים ושתים אותיות, ועושה בו מה שהוא חפץ:

יסוד תפלת אנא בכח:

לפי שאסור להגות את השם באותיותיו, לכן אפשר שלכן נוסדה תפלת אנא בכח, שבר"ת שבה יש רמז אל שם בן מ"ב אותיות, (וראה בזה בספר טהרת הקדש הקדמון סדר הוידי, ושם גם הוסיף תפלה בנוסח אחר על יסוד שם זה), אמנם עם כל זאת יש להזהר מאד בתפלה זו, ולכן ראוי לומר בשכמל"ו בלחש לאחריה, מפני קדושת השם, (עיין בזה בספר סדר היום הנ"ל, ובספר שער הכולל פ"ג אכ"א).

מחבר תפלת אנא בכח:

תפלה זו מיוחסת בכל מקום לרבי נחוניא בן הקנה, שכן כתב הרשב"א (שו"ת ח"א סימן רכ) וז"ל: ובקשה המקובלת בידינו שעשה רבי נחוניא בן הקנה האותיות, כמקובל ביד חכמי ארצינו. וכן כתב הרש"ש בספר נהר שלום (דכ"ו ע"ב וז"ל): "תפלת רבי נחוניא אנא בכח". ובספר עבודת ישראל (פרשת מסעי) כתב: "תפלת רבי נחוניא בן הקנה אנא בכח", ועוד.

מציאות שם בן מ"ב ותפלת אנא בכח בתפלה, ועוד:

בפרשת ואהבת שבקריאת שמע יש מ"ב תיבות, והם מכוונים כנגד שם בן מ"ב אותיות, ובזהר חדש (פרשת אחרי מות, ובמדרש רות)

לקט בענין תפלת אנא בכח

הפליגו במעלת האדם המכוין בהם, (וראה בספר "וחרב פיפיות" שנדפס בו ביאור רחב על כד). וכן את תפילת אנא בכח תקנו לומר אחר קריאת הקרבנות והקטרת, קודם תפלת שחרית, ואחר קריאת שמע שעל המטה. ומנהג אשכנז לאמרה גם אחר קריאת הקרבנות והקטרת, של קודם תפילת המנחה. ויש גם שנהגו לאמרה בקבלת שבת, אחר מזמור הבו לה' בני אלים. ועוד אחר הדלקת נרות חנוכה. גם מצינו מנהג חסידים שנהגו לאמרה על שולחנם בתוך הסעודה, כמובא בשער המצות (סוף פרשת עקב) שצריך לומר אחר מים אחרונים קודם ברכת המזון מזמור אלהי"ם יחננו כולו. וסגולה רבה נודעת לאמרה בשעת לוית המת ב"מ, ובהקפות שמחת תורה, ועוד.

אופן אמירת תפלת אנא בכח:

כתב רבינו חיים ויטאל ז"ל בספר שער הכוונות (ענין נוסח התפלה דנ"א ע"א) וז"ל: אנא בכח גדולת ימינך וכו', ויאמר כל שני תיבות ביחד, אנא בכח ויפסיק, גדולת ימינך ויפסיק, תתיר צרורה ויפסיק. ונלענ"ד שהטעם הוא לכוין אל מה שנתבאר אצלינו, כי כל שם מאלו הז' שמות של מ"ב, יש בו שש אותיות, ומתחלקים לג' בחינות, בשתיים אותיות יכסה פניו, ובשתיים יכסה רגליו, ובשתיים יעופף, ולכן צריך לחבר כל שני אותיות ביחד. גם היה אומר מורי ז"ל שבח זה בנעימה ובניגון. ואחר סיומו יאמר בשכמל"ו:

תפלת אנא בכח לאחר הספירה, ואופן הכוונה בה:

כתב האריז"ל בספר שער הכוונות (ענין ספירת העומר דרוש יא דפ"ו ע"א) וזה לשונו: גם יכוין כונה אחרת, והיא בשם בן מ"ב הרמוז בר"ת אנא בכח גדולת וכו', והוא אבגית"צ וחבריו שהם ז' שמות, ובכל שם ו אותיות. בשבוע הא' תכוין לשם הא' שהוא אבגית"ץ, ותחלקהו בז' ימי השבוע ההיא בזה האופן, אות א' בליל א'.

לקט בענין תפלת אנא בכח

כו

אות ב' בליל ב'. אות ג' בליל ג'. אות י' בליל ד'. אות ת' בליל ה'. אות צ' בליל ו'. וכל הו' אותיות עצמם בליל ז'. ועל דרך זה בכל שבוע בשם של חלקו:

שייכות שם בן מ"ב אותיות הנרמז בתפלת אנא בכח לימי העומר:

כתב בספר אוהב ישראל (פרשת מסעי) וזה לשונו: גאולת עם בני ישראל ממצרים בליל א' של פסח, היתה על ידי התגלות בחינת יד הרמה, ואז נתגלו כל המוחין דגדלות, ועל ידי זה נתעלו כל הניצוצות הקדושים, ונגאלו כל הניצוצין מיד המיצרים, ונתעלו ונתדבקו בשורשם הרמה מקור מוצאיהם, ותיכף אחר כך ניטלה מהם בחינה ומדריגה זו הגדולה, והוצרכו אז בני ישראל לילך ולנסוע ממסע למסע וממדריגה למדריגה, ובכל מסע נתגלה בחינה אחת ואות אחת משם מ"ב הקדוש אנא בכח, ועל ידי זה נתעלו הניצוצות הקדושה שבמסע ההוא, ונתדבקו בשורשם ובמקום מוצאיהם, עד אשר השלימו המ"ב מסעות בשלימות בחינת הג' ידו"ת, ואז נכנסו אל ארץ חפץ ה' בה, ואז חזרו ובאו אל המדריגה הזו בעצמה שהיה בליל א' דפסח על ידי התגלות יד הרמה, כי בחינה הגדולה ההיא נלקח מאתם תיכף אחר ליל א' דפסח, למען אשר יתעצמו בעצמם בכל עוז על ידי המ"ב מסעות, לחזור ולבא אל מדריגה הלזו, וכן הוא על דרך זה גאולת כל אדם מישראל, מיד המיצרים אותו:

שיר בר יוחאי

להרב המקובל האלהי רבי שמעון לביא זיע"א

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחברייך:

בר יוחאי שמן משחת קדש. נמשחת ממדת הקדש. נשאת ציץ

נזר הקדש. חבוש על ראשך פארך: בר יוחאי

בר יוחאי מושב טוב ישבת. יום נסת יום אשר ברחת. במערת

צורים שעמדת. שם קנית הודך והדרך: בר יוחאי

בר יוחאי עצי שמים עומדים. למודי ה' הם לומדים. אור מפלא

אור תיקוד הם יוקדים. הלא המה יורוך מורך: בר יוחאי

בר יוחאי ולשדה תפוחים. עלית ללקט בו מרקחים. סוד תורה

פצצים ופרחים. נעשה אדם נאמר בעבורך: בר יוחאי

בר יוחאי נאזרת בגבורה. ובמלחמת אשידת השערה. וחרב

הוצאת מתערה. שלפת נגר צורריך: בר יוחאי

בר יוחאי למקום אבני שיש. הגעת ופני אריה ליש. גם גלת

בותרת על עיש. תשורי ומי ישורך: בר יוחאי

בר יוחאי בקדש הקדשים. קו ירוק מחדש קדשים. שבע שבתות

סוד חמשים. קשרת קשרי שין קשריך: בר יוחאי

בר יוחאי יוד חכמה קדומה. השקפת לכבודה פנימה. שלשים

ושתיים נתיבות ראשית תרומה. את פרוז במשח זיו

אורך: בר יוחאי

בר יוחאי אור מפלא רום מעלה. יראת מלהביט פי רב לה.

תעלומה ואין קורא לה. נמת עין לא תשורך: בר יוחאי

בר יוחאי אשרי וילדתך. אשרי העם הם לומרך. ואשרי העומדים

על סורך. לבושי חשן תמיד ואורך:

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחברייך:

שירים לל"ג בעומר

כט

ואמרתם בה לְחֵי, רַבִּי שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי:

ואמרתם בה לְחֵי, רַבִּי שְׁמֵעוֹן צְדִיקָאִי:

א יש אלקים קדוש הוא, אשרי עין ראתהו, לֵב חָכֵם יִשְׁבִּיל
פִּיהוּ, אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

ב רַחֵם הוּא מְפִי עֲלֵינוּ, קְדוֹשׁ הוּא מִהַרְיוֹן, מְאֹר גְּלִיל הָעֲלִיּוֹן,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

ג בּוֹר וְאִישׁ מִלְחָמָה, בְּרַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מְלֵא מִדַּע וְחֲכָמָה,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

ד רֵשׁ כֹּל תַּעֲלֹמוֹת, בְּעֵז וְתַעֲצוּמוֹת, עָלָה מַעֲלֹת רְמוֹת, אֲדוֹנֵנוּ
בַר יוֹחָאי:

ה חָבֵא בְּתוֹךְ מַעָרָה, מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה, שָׁם לָמַד סִתְרֵי תּוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ
בַר יוֹחָאי:

ו שָׁם נִבְרָא מַעֲיֵן לוֹ, וְחֲרוֹב לְמַאֲבָלוֹ, מַה טוֹב חִלְקוֹ וְחִבְלוֹ,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

ז בַּר צְדִיק לְבָרְכָהּ, דִּין רִיבָא וְבַר רִיבָא, זָכָה רַבִּים וְזָכָה,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

ח רֵשׁ כְּפֹה הַלְּכוֹת, הֵם כְּפִשְׁנָה עֲרוּכוֹת, זֶה חִמְרָגִיז מִמְּלָכוֹת,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

ט הֵר אֶת עֵיר טְבֵרְיָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ מִשְׁמַיָּא,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

י דַּע כֹּל הַנְּסִתְרוֹת, דְּבָרָיו עוֹשִׂים פְּרוֹת, בְּמַלְּ כְּפֹה גְּזֵרוֹת,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

כ ל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הַקֶּשֶׁת לֹא נִהְיָה, כִּי הוּא אוֹת עוֹלָם
חָיָה, אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

ל כֹּל יִשְׂרָאֵל הָאִיר, בְּסוּד תּוֹרָה הַבְּהִיר, בְּאֹר חֲחִמָּה מְזַהֵיר,
אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי:

מ קום בְּחַר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אַחֵיהּ, זֶה מִבְּנֵי עֲלִיָּה, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאי:

נ חָמַד מְאֹד לְמַעֲלָה, זָכָה לְיִקָּר וּנְגַדְלָה, בְּתַר עֲלִיּוֹן לֹא נִגְדָּה,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

ס יַיִ סִינֵי לֹא נִקְרָא, אֲרִי שְׂבַח־בּוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאי:

ע שָׁה שְׂבָעִים תְּקוּנִים, יְקָרִים מִפְּנִינִים, בָּם תִּקַּן הָעֲלִיּוֹנִים, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאי:

פ תַּח אֵת פִּיּוּ בְּחֻבָּה, הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלוּמָה, תִּקַּן זְהָרֵי חֲמָה,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

צ דִּיק יְסוּד הָעוֹלָם, גִּלְיָה מְדַרְשׁ הַנְּעֻלָּם, יְבוּל לְפִטוֹר הָעוֹלָם,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

ק וְלֹא זָמַר עָרִיצִים, וְהַבְּרִית אֵת הַקּוֹצִים, וְהַצִּיר הַלְּחוֹצִים, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאי:

ך אֵה פָּנָיו מְאִירִים, בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבָרִים, עֵת גִּלְיָה סוּד נִסְתָּרִים,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

ש לֹם רַב עַל מִשְׁכְּבוֹ, מִהֲיָפִיו וּמִהֲטוּבוֹ, דוֹבַר אֵמֶת בְּלִבְבוֹ,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

ת וְרַתּוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעַדְנוּ,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנַי מִי אַתֶּם
מְטַהְרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שְׂבַשְׂמִים.

וְאוֹמַר, מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְהוּזָה, מִה מִקְוֵה מְטַהֵר אֵת
הַטְּמֵאִים, אֵף הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֵת יִשְׂרָאֵל:

אשרינו מה טוב חלקנו בהלולא דבר יוחאי
 ומה נעים גורלנו, בהלולא דבר יוחאי.

	אב הרחמן שמע קולנו, אתה הוא מושיענו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	במהרה יבוא ויגל לבנו, בן דוד יבוא ויגאלנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	גלה כבוד מלכותך עלינו, גאלה שלמה הנאלנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	דעה והשכל תבוננו, דור ישרים תכרכנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	השב שכנתך לציון עירנו, היום תשמע שועתנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	ותערב לפניך תפלתנו, ולציון בשובו יחזו עינינו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	זכות אבות תגן עלינו, זה ה' קוינו ויושיענו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	חוס ורחם נא עלינו, חמל עלינו ועל עוללנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	טוב ומטיב הדרש לנו, טובך ותסדריך עלינו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	ידבר עמים תחתנו, יחי ה' אלקינו עמנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	בתר הלומים לראשנו, כבוד והדר תעטרנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		
	לשם ולתהלה תתננו, לחם חקנו תטריפנו,	בהלולא דבר יוחאי. בזכות אהוינו פר יוחאי.
אשרינו וכו'		

מלך רחמן רחם עלינו, מברכתך מלא יְדִינוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
נָאוֹר וְאֲדִיר אֵל תִּשְׁכַּחֲנוּ, נִחַלְנוּ לְצִיּוֹן גּוֹרְלֵנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
סוּף וְקֶץ לְכָל צְרוּחֵינוּ, סֵלַח נָא לְעוֹנֵינוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
עַת רְצוֹן חַיִּים לָנוּ, עֲזֵרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
פֶּתַח לָנוּ שַׁעְרֵי רַחֲמִים פְּרָנְסָה בְּרוּחַ תְּפָרְנְסֵנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
צְמִיחַת קָרֵן לְגוֹאֲלֵנוּ, צְדָקָה וְחֶסֶד עֲשֵׂה עִמָּנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
קָרַע רֵעַ גֹּזֵר דֵּינֵנוּ, קוּמִם קַחֵל עֲדַתְנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
רְצוֹנֵנוּ לְרֹאוֹת אֶת מַלְכֵנוּ, רְפוּאָה שְׁלֵמָה תִּרְפָּאֵנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
שָׁכֵן כְּמֵאֵז בְּאַחֲלֵינוּ, שׁוֹבֵה ה' אֶת שְׁבוּתֵנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'
תַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ, תִּכְנֶה לָנוּ מִקְדָּשֵׁנוּ,	בְּהַלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי. בְּזִכּוֹת אֲדוּנֵינוּ בַּר יוֹחָאי.	אשרינו וכו'

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנַי מִי אַתֶּם
מִטְהַרִּין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲכִיכֶם שְׁבַשְׁמִים.
וְאֹמֵר, מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל יְהִנֵּה, מִה מִקְנֵה מְטַהֵר אֶת
הַטְּמֵאִים, אֵף הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל: